

Slovenski PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 5. V Celovcu 15. maja 1882. XXXI. tečaj.

Pridiga za binkoštno nedeljo

(Dobrote sv. Duha.)

„Za vas je dobro, da grem k Očetu; zakaj če ne grem, sv. Duh ne bo prišel, če pa grem, vam ga bom poslal.“
(Jan. 16, 7.)

Vvod.

Zaklano je bilo nedolžno jagnje božje in dol s križa na pregrešno zemljo je tekla njegova sv. rešnja kri. Odperl nam je vrata nebeške hiše naš Zveličar Jezus Kristus, skoz katere je najprej sam noter šel, pa tudi nam obljubil, da bo nam prebivališče pripravil, da, kjer je on, bomo tudi mi, njegovi služabniki. Ker pa je on poznal našo slabost in vedel, kako lahko se v greh zablodimo, nam je obljubil sv. Duha, ki nas bo v dobrem poterdil in pred grehom obvaroval. In to svojo obljubo je Jezus dopolnil, zvesto jo je dopolnil ravno na današnjo binkoštno nedeljo. Bila je deveta ura do poldne in aposteljni so v neki hiši zbrani molili, kar naenkrat nastane velik piš, kakor piš prav močnega vetra, nad vsakterega glavo so se prikazali ognjeni jeziki, in v tej prikazni so bili s sv. Duhom napolnjeni ter so se dopolnile besede Jezusove, ko je rekel: „Za vas je dobro, da grem k Očetu; zakaj ako ne grem, sv. Duh ne bo k vam prišel, ako pa grem, vam ga bom poslal.“

Ljubi moji! sv. Duh tudi nam veliko dobrega skazuje, nam in vsemu človeškemu rodu; zatorej vam bom danes govoril od dobrot, katere smo od njega prejeli, in rečem:

I. Sv. Duh ima skerb za celo katoljško cerkev in jo pred zmoto varuje,

II. ima pa tudi skerb za vsakega posebej izmed nas.

Tolažnik sv. Duh! ki si aposteljne razsvetil, razsvetli tudi mene in te, ki me poslušajo, in užgi naša serca s svojim sv. ognjem; vi pa se pripravite!

I. del.

Tisuč in osem sto let je že preteklo, kar je Jezus svojo cerkev na skalo zidal, kar je svoje učence poslal, narode učiti in k pravi veri klicati. Oni so šli križem sveta, v bližnje in daljne dežele, niso imeli ne blaga ne denarja, celo bisage in dve suknji jim je njih učeni imeti prepovedal; kamur so stopili, povsod so našli dosti sovražnikov, in vendar so ves svet premagali in brez števila ljudi k pravi veri spreobrnili. Oni se niso v šolah učili, niso veliko bukev brali, vendar so bili učeni, kakor nihče drugi, in so tako lepe nauke dajali, da pred njimi še ni nihče takih slišal. Niso se bali ne goreče gromade, ne ostrega meča; šli so v lepe hiše mogočnih bogatinov, pa tudi nizke bajte revnega siromaka se niso ognili; kjer so našli dobra in prijazna serca, tam so ostali in učili, kjer pa so videli zaklenjena vrata in zaperta ušesa, ondi se niso mudili, temuč brez odloga so naprej hiteli. — In kakošno plačilo so dobili za ves svoj trud? kaj mislite, kaj so jim dali ljudje za vsa njih težka dela? Sv. Petra so na visok križ pribili, sv. Pavlja so z mečem ob glavo djali, sv. Jerneju so živemu kožo oderli, sv. Šimona so z žago sežagali in sv. Janeza so v vrelo vodo vergli in so v svoji neumnosti mislili, da bodo ž njimi tudi katoljsko vero zaterli. Ali kakor iz namočene zemlje še enkrat lepše žito poganja, tako je tudi iz njih prelite kervi še tisučkrat lepša vera izraščala in od dne do dne se je množilo število pravovernih kristjanov. Mladi fantje in mlade dekleta, sive glave moškega in ženskega spola, visokega in revnega stanu, so zapustili ajdovske zmote, stopili v službo Jezusa križanega ter so bi rekel tako sveto živeli, kakor angeljci v nebesih živé. In glejte, vse to je sv. Duh storil; njegova pomoč je aposteljne spremljevala, njegova milost je ajdovske narode razsvetlila, da so zapustili svojo nevero in se podali v pravo vero, brez katere ni nobenega zveličanja.

In nekoliko pozneje, ko je zoper vero hudo preganjanje divjalo, ko se noben kristjan ni smel na svetlo prikazati, in so neverniki vsakega zaklali, katerega so v pest dobili, nič drugače, kakor neumno živino koljejo, ali pa so jih na gromadi sežgali, kakor derva žgejo, — kaj menite, kako je to, da niso kerščanske vere popolnoma vkončali, kdo jo je pogube obvaroval? Kdo drug, kakor pomočnik sv. Duh, od katerega Jezus pravi, da je Duh resnice, in da ostane pri svoji cerkvi noter do konca sveta.

Tudi v naših časih se ne manjka preganjavcev sv. vere, kateri krive nauke med ljudi trosijo in bi radi, ko bi bilo mogoče, vse po-

hujšali in na pot pogubljenja spravili. Ali vsa njih divja jeza je zastonj; kakor se voda nad skalo peni in močno okoli nje šumi, pa je vendar ne more podreti, ravno tako si tudi oni zastonj prizadevajo, cerkev božjo podkopati, in on, ki v nebesih kraljuje, pravi prerok David, se jim le smeji, in jih bo s slepoto udaril.

Sv. kerščanska vera se čim dalje bolj razširja in od leta do leta več služabnikov šteje. Tam v daljnih krajih, kjer ni nikdar nobeden od kerščanstva in od pravega Boga nič slišal, ga zdaj častijo in molijo, kakor pri nas; tam, kjer pred nekaterimi leti ni bilo drugega, kakor huda goščava, stojijo zdaj lepe cerkve, ki so v čast Najvišega posvečene. In vse to dela sv. Duh; on njih voljo mehči in k dobremu nagiba.

In tudi tukaj med nami, — kako ljubeznjivo skerbi za nas in za vso katoljsko cerkev; on vam pošilja duhovne učenike, ki vam kruh božje besede lomijo in sv. zakramente delijo, ki vaše otroke učijo in vaše sinove in hčere zapeljivosti varujejo, ki za vas molijo in prosijo in daritev sv. meše opravljajo, ki vas od vaših pregreh odvežejo, na smertni postelji previdijo in vas na pokopališče spremljujejo! Oh, kaj bi počeli, ko bi brez duhovnov bili? Brez poduka bi rastle, kakor divja drevesa in le slabo sadje bi rodili ter ne bi mogli v nebesa priti. In vse to, glejte, vam sv. Duh oskerbuje. Koliko hvaležnosti smo tedaj dolžni sv. Duhu, ki nam toliko dobrega skazuje, kar bomo še bolj na tanjko slišali v

II. delu.

Kaj bi bil človek brez gnade sv. Duha? Zapuščena njiva bi bil, na kateri le osat in ternje raste; černo ternje bi bil, ki nič dobrega sadu ne prinese in le zbodne in rani, kar blizu pride. Sv. Duh pa razsveti človeka pri sv. kerstu in ga s posvečujočo gnado božjo napolni. S podedovanim grehom omadeževani smo prišli na svet vsi, kar nas je tukaj in kar jih drugod po zemlji živi; vsi smo bili v hudičevi oblasti in smo bili smerti in peklenskega ognja vredni, sv. Duh pa nas je rešil iz krempljev peklenskega satana, nas je storil otroke božje ter nam za vezilo podal ljubo nedolžnost. In kaj bi nam mogel lepšega dati? Lepa so v resnici marsikatera oblačila na svetu, lepe so rože na polji v svojem cvetju, ali neizrečenokrat lepše je angeljsko oblačilo sv. nedolžnosti, katero smo pri sv. kerstu prejeli; zatorej srečni, stokrat srečni ste vsi, mladenčiči in dekleta, ki še niste svoje kerstne nedolžnosti zapravili; nad vami se angeljci veselijo in Bog sam ima največje dopadenje. Vaše čisto telo, pravi sv. Pavelj, je posvečen tempelj, v katerem sv. Duh prebiva, in vaše čisto serce je posvečen oltar, v katerem Jezus Kristus kraljuje. Ali si pač morete večo vrednost misliti, in večo ljubezen od Boga terjati? Če pa ste svojo kerstno obljubo prelomili, če ste Bogu nezvesti postali in svoje telo in svoje ude z ne-

sramnostjo ognjusili, — o kolika nesreča je to za vas! Ali smete upati, da vam bo Bog prizanesel in vas sv. Duh razsvetil? — Da, slobodno upajte, pravi prerok David, zakaj njegova milost nima nobene mere, in njegova dobrotljivost nima nobenega konca. Sv. Avguštín je bil velik grešnik v svojih mladih letih, kar sam od sebe pravi: razuzdan sem bil, da je malokateri tako, če je kdo lepo čistost hvalil, sem ga nerad poslušal, le greha sem se veselil, da sem se celo bal, od njega rešen biti; in vendar ko ga je gnada sv. Duha presunila, kako ves drugačen je bil, koliko solz je pretakal in kako velik svetnik je postal?

Kako ošabna je bila sv. Marjeta Kortonska, kako se je lišpala, kako se napravljala in ogledovala, da bi bila drugemu spolu dopadla; ne oče, ne žlahta in nobeden učenik je ni mogel spametovati; sv. Duh pa jo je z iskro svoje gnade tako prerodil in omeščal, da od same žalosti ni vedela, kam bi se djala, da se je v najrevnejšo obleko oblekla, in se po svojem lepem obrazu razpraskala, da ne bi nobenemu več dopadla, in da se je pokorila noter do zadnjega diha.

Tako naredi sv. Duh iz velikih grešnikov velike prijatelje božje in rad pomaga tistim, ki k njemu pribežijo in ga v resnici in duhu za gnado prosijo. Tako bo pomagal tudi nam, ter nas od grehov rešil, če bomo le ponižno in iz serca molili in se stanovitno poboljšali.

O zatorej odprimo svoja serca sv. Duhu, pripravimo mu vredno prebivališče, da nas vselej ne zapusti. Prosimo nebeškega Očeta in Jezusa, Sina božjega, da nam pošlje sv. Duha, kakor ga je bil aposteljnem poslal. Dajmo vsem hudim navadam slovo, in bodimo čistega in ponižnega serca, zakaj on, ki se je prikazal v podobi belega globa in v ognjenih jezikih, hoče le v čistem in ponižnem sercu prebivati. Prejemajmo vredno in pogosto sv. zakramente, ki so tekoči studenci, po katerih nam sv. Duh svoje gnade deli, in imeli bomo mir v svojem serci in nevarne skušnjave nam ne bodo mogle škodovati.

Ti pa tolažnik sv. Duh! daj nam svoje sedmere nebeške darove; posebno pa te prosimo za dar moči, da bomo vse skušnjave serčno premagali, vse nadloge voljno terpeli, da ne bomo na potu brumnosti opešali, ampak da bomo nestrohljivo krono večnega življenja dosegli. Amen.

Pridiga za binkoštni pondeljek.

(Od ljubezni do Boga.)

„Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina.“ (Jan. 3, 16.)

V v o d.

Kamurkoli svoje oči obrnemo, povsod zagledamo znamenja božje ljubezni do nas ljudi. Žlahtna drevesa, ki sad rodijo in nam v vročini svojo senco ponujajo; lepe rože, ki nas s svojim prijetnim duhom razveseljujejo; bistra voda, ki naše truplo očisti in nas zdrave in čvrste ohrani; rumeno solnce, ki ob jutranji zarji izza gor prisije, blede luna, ki na ponočnem nebu tiho plava — vse nam oznanuje, kako neskončno nas Bog ljubi. Ves svet, ki je z veseljem obilno napolnjen, sv. nebesa, v katerih nam hoče našo ljubezen vekomaj plačati, in sam pekel, v katerega bo hudobne zavergel, da nas ne bodo več mučili, — vse zaporedoma nam oznanuje, kako neizrečeno Bog človeški rod ljubi. — Ali vse to še ni bilo zadosti; njegova ljubezen do nas se je še veliko lepše pokazala; njegov edini Sin, ki je od vekomaj rojen in ž njim pravi in večni Bog, katerega ljubi, kakor samega sebe, — njega je iz ljubezni do ljudi na svet poslal in njega je iz ljubezni do nas k grenki smerti na križu obsodil. To je povedal Jezus Kristus sam Nikodemu, kateri je bil njegov skrivni učenec ter je le po noči k njemu hodil njegovih sv. naukov poslušat. „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da nobeden, ki va-nj veruje, ne bo pogubljen, ampak da večno življenje doseže.“

O zavzemite se nebesa nad to ljubeznijo našega Boga, zakaj ljudje je nočejo spoznati. Bog ni hotel vse nature zavoljo nas ukončati, on ni pustil angeljem umreti, vse to bi bilo premalo za njegovo ljubezen do nas, ampak kar je bilo njemu najljubše, svojega edinorojenega Sina je grešnikom v roke dal.

O ljubi oče in ljuba mati! ki imaš enega samega ljubljeneega sina ali eno samo ljubljeno hčer, misli, da grozovitni sodnik tvoje nedolžno dete pred tvojimi oči umori, ali ti ne bo serce od žalosti pokalo? Nikar tedaj več ne ranimo s svojimi grehi njegovo očetovo serce, ki je že tako zadosti okervavljeno, ampak ljubimo ga, ker je on nas poprej ljubil.

Ljubezen do Boga želim tudi jes v vaših srcih vneti, zato vam bom pokazal, da smo dolžni Boga ljubiti v I. delu; kako pa smo do zdaj Boga ljubili? v II. delu.

Sv. Duh, ki si prišel črez tiste, ki so sv. Petra poslušali, pridi danes tudi črez moje poslušalce, da bodo moje besede k svojemu pridu poslušali.

I. del.

Ko bi se mi v tisti prijetni deželi znajdlj, v kateri Bog daje vso svetlobo svojega veličastva gledati, tedaj ne bi bilo potrebno, navlašč zato zapoved dajati, da moramo svojega Boga ljubiti, zakaj že en žark njegove lepote bi bil zadosti, ogenj ljubezni božje v nas tako užgati, da ga ne bi bili več vstanu pogasiti, ampak naše serce bi se moralo velike ljubezni raztopiti in do pepela zgoreti.

Ker pa nam delo ne bo prej plačano, preden ga ne storimo, in krona ne prej dodeljena, dokler je ne zaslužimo, zato je zdaj Bog pred našimi očmi skrit, vendar pa nam je razločno zapoved dal, da ga moramo ljubiti. „Ti moraš Gospoda, svojega Boga ljubiti, je rekel Izraelcem, iz vse svoje duše, iz vsega svojega serca in iz vseh svojih misli. Te besede moraš v svoje serce zapisati, svojim otrokom jih moraš globoko vtisniti, v svoji hiši in na svojih potih moraš vedno na nje misliti in zjutraj, ko vstaneš, in zvečer ko ležat greš, jih moraš pred očmi imeti, na svoje roke jih moraš navezati, nad vrata svoje hiše zapisati in na svojem čelu nositi.“ Tako je Bog Izraelcem govoril, in kar je Bog jim govoril, je Jezus še bolj odločno nam na serce položil. „Ljubi Boga črez vse, pravi on, to je prva in največa zapoved v postavi.“ Kdor te ne spolnuje, ne more v nebesa priti, ker v tej zapovedi so vse druge zapopadene, in on le tiste hoče za svoje učence spoznati, kateri sami sebe zatajujejo in iz ljubezni do njega vse posvetno zaničujejo.

Pa ko tudi nobene zapovedi ne bi bilo, smo vendar dolžni iz hvaležnosti Boga ljubiti; saj nam je že prirojeno, da svoje dobrotnike ljubimo. Kdo pa je naš večji dobitnik, kakor Bog, kakor Jezus Kristus? Jes ne bi vedel kje začet, ko bi vam hotel vse njegove dobrote pred oči postaviti; pa se tudi ne upam tega se podstopiti, samo to rečem, da nobeden nima večje ljubezni, kakor je ta, če kdo svoje življenje da za svoje prijatelje, Jezus pa je celo za nas grešnike, za svoje sovražnike terpel in življenje dal. — Le mislimo si ga v njegovem veličastvu, ki ga je imel pri svojem Očetu pred začetkom sveta, in v kakoršnem se je bil na gori Tabor prikazal: ves v luči in svetlobi in v nebeški lepoti med Mojzesom in Elijem, potem pa ga pogledimo na gori Kalvariji, v sredi dveh hudodelnikov, križanega, vsega kervavega in razmesarjenega, s ternjevo krono na glavi, njegov obraz okervavljen in opljuvan, in njegove usmiljene roke in noge z ostrimi žreblji prederte, ves njegov život v ranah in bolečinah, in mislimo si, da je vse to storil iz ljubezni do nas, da nas je odrešil. Ali ne vpije to na ves glas, da smo dolžni njega ljubiti, ker je on nas tako neizrečeno ljubil. In zares! kdor njega ne ljubi, mora bolj terdno serce imeti, kakor so skale, ki so se pri njegovi smrti v kosce razdrobile.

Nikar torej ne zamerite, če rečem s sv. Pavljem: „Proklet naj bo tisti, ki našega Gospoda Jezusa Kristusa ne ljubi!“ On je jud

kerščanske vere, zanikern malikovavec, ki ne bo nikoli nebeškega kraljestva deležen. Proklet naj bo tak kristjan, ki prvo, najsvetejšo in najimunitnejšo zapoved novega testamanta prelomi, ogenj božje jeze ga bo snel, ker od ognja njegove ljubezni ni hotel vnet biti, in skoro bi dvomil, ali bo pekel zadosti muk imel, takega grešnika po vrednosti kazniti.

Nebo in zemlja nam oznanujeta ljubezen božjo, zakaj ga tedaj ne bi ljubili? Ali kaj tako hudega od nas zahteva? vpraša sv. Krizostom. Ali nam je zapovedal gore prekopovati ali pod nebom letati, ali morje prevoziti? Nič tako strašnega, samo ljubezen hoče od nas; ljubimo ga tedaj, zakaj Bog je ljubezen, pravi sv. Janez, in kdor v ljubezni ostane, ostane v Bogu in Bog v njem. (I. Jan. 4, 16.) Kako pa smo to zapoved do zdaj spolnovali, pregledali bomo v

II. d e l u.

Ko bi Kristus zdaj med vas stopil in vas vprašal, kakor nekdanj sv. Petra: Ali me ljubite, kakošen odgovor bi mu vi mogli dati? Naj vsak v svoje serce pogleda in s strahom bote spoznali, kako malo ste ga do zdaj ljubili, spoznali bote, da ogenj vaše ljubezni, mesto da bi kvišku plamtel, se le po zemlji kadi.

Kakor je nekdanj sv. Anton Padovanski vzdihoval, tudi jes vzdihujem in rečem: „Sramota kristjanom! če vam hudič svoje nauke prednaša, jih vzamete, če vam svet svoje nauke ponuja, jih objemate, če vam meso svoj nauk da, ga tudi ljubite, samo naukov Jezusovih ne sprejmete in ne ljubite; dasiravno je hudič lažnik v svojih obljubah, čeravno svet dobrote ponuja, katere hitro zginejo, čeravno meso svoje sladkosti z grenkim pelinom meša, vendar ti trije goljufi najdejo ljubezen, samo ti, sladki Jezus! ne najdeš nobene ljubezni pri svojih ovcah, katere si s svojo drago kervjo na lesu odkupil.“ Da to po pravici govorim, pričajo tudi vaša dela. Vi bote sicer rekli, da ljubiti Boga, ali da so te vaše besede neresnične, hočem vas kmalu prepričati in vam pokazati, da vi Boga prav iz serca sovražite.

Sedanja mladina naveže svoje serce na kos smerdljivega mesa, na pest blata, in je pripravljena, poprej vse božje in cerkvene zapovedi prelomiti, kakor pregrešno znanje z nesramnimi osebami raztergati, tistega pa, katerega vsi angelji in arhangelji, kerubimi in Serafimi v ljubezni zamaknjeni brez konca ljubijo, se sramujejo, zakaj sramujejo se v pričo zanikernih kristjanov križ narediti, angeljsko češčenje moliti, svojo glavo odkriti ali kolena pripogniti, in vendar pravi, da Boga ljubi. O slepota, o neumnost, kervavih solz vredna! Če se to pravi Boga ljubiti, tedaj ga je tudi grozovitni Herodež ljubil, in če tak človek misli kedaj božje obličje gledati, tedaj mora tudi nečisti Absolon med svetnike prištet biti.

Veliko se dandanes najde starišev, ki svoje otroke bolj ljubijo,

kakor Boga, ker dobro vedó za nemarno potepanje svojega sina ali za potuhnjeno življenje svoje hčere, pa mesto da bi jih svarili, jih le izgovarjajo, jim vse pripuščajo in vrata in okna nečistemu duhu odpirajo.

Koliko se najde lakomnikov, ki le po posvetnem blagu hrenijo, ki zlato in srebro za svojega Boga na oltar postavljajo, njemu kadilo žgejo in njemu v čast pesme prepevajo. Svojemu bližnjemu poštenje in dobro ime odjemati, krivo prisegati, svojo dušo na prodaj postavljati in svojo vero zatajiti, to njihove vesti nič ne obteži, in da tebe, večni Bog zatajijo, jim ni treba trideset srebernikov dati, jim je veliko manj zadosti. Zatorej se nikar ne hudujte nad Judežem Iškarijotom, saj ste vi ravno taki, skoro bi rekel, da še hujši, in njegovega pogubljenja bote tudi vi deležni. Koliko se najde prevzetnežev, ki za oblačilo svojega trupla veliko bolj skerbijo, kakor za nedolžno oblačilo svoje neumerjoče daše. Za dvajset srebernikov so bratje nedolžnega egiptovskega Jožefa prodali, kerščanske hčere pa svojega devišstva še toliko ne obrajtajo. Da mlado dekle le zamore pisano in po šegi obšito kijkljo nositi, da le s krezeljci in obšivi drugega spola oči na se vleče, da le bliščee pas njeno truplo oklepa, da je le s ternki vsa preprežena, kakor pustne šeme, potem rada reče nedolžnosti: lahko noč, za te ne maram več. O ti neumnica! na starost pa boš raztergana hodila in boš pomandrana, kakor blato. Skoro za gotovo mislim, da so moje besede bile zastonj v vaših ušesih in da nobene duše nisem pridobil, morebiti sem se še nekaterim zameril; prišel je namreč tisti čas, od katerega je sv. Pavelj prerokoval, rekoč: „Prišel bo čas, ko ljudje ne bodo sprejeli, temuč da bi bolj brez skerbi po svojih željah živeli, bodo si zbrali take preroke in učenike, ki bodo vseč njihovemu nagnjenju; oni bodo ušesa od resnice odvernili in jih na nemarne in posvetne novice obračali.“ Vendar jes sem moral govoriti, da sem svojo dušo rešil. Zato pa se tim raje k vam obrnem, ve izvoljene duše, katerih še svet ni popolnoma oslepil, — popravite ve s svojo ljubeznijo to nečast, ki se Jezusu v naših spačenih časih godi in oznanujte po celem svetu besede sv. Avguština, ki pravi: „Ni ne večega veselja na zemlji, kakor je veselje tistega serca, ki samega Boga ljubi.“ Amen.

Pridiga za I. pobinkoštno nedeljo.

(Od kerstnih obljub.)

„Tedaj je Peter rekel: Ali sme kdo vode braniti, da bi ne bili kerščeni.“

(Dj. apost. 10, 47.)

V v o d.

Veliko krajev je obhodil naš Gospod, Jezus Kristus; od mesta do mesta je hodil, povsod je učil in povsod svoj nauk oznanoval; pa le po Judovski deželi je hodil in le Judovske množice je v pravo vero klical.

Vendar on ni bil prišel samo Judov zveličat, ampak vse ljudi je hotel v nebesa pripeljati; pa ker sam ni mogel vseh krajev obhoditi, poslal je svoje aposteljne med druge narode po svetu rekoč: „Pojdite po celem svetu in učite vse narode, učite jih deržati vse, kar sem vam zapovedal, in kerščujte jih v imenu Boga Očeta in Sina in sv. Duha.“ — In po njegovem povelju so šli aposteljni in so vso zemljo prehodili; tam v merzlih krajih, kjer ljudje v večni zimi prebivajo, tam pri zamorcih, kjer v večni vročini prebivajo črni ljudje, — povsod so učili, kamur so prišli in kerstili vsakega, kateri je veroval v ime Sina božjega in obljubil, po zaslišanem nauku svoje življenje ravnati.

Tudi mi, ljubi moji! smo bili kerščeni, smo obljubili nauke Jezusove zvesto deržati, in smo se odpovedali vsemu hudemu. Kako pa mi svoje kerstne obljube deržimo? — to hočemo danes ob kratkem pregledati.

R a z l a g a.

Znano vam je, da je sedem naglavnih ali smertnih grehov, iz katerih, kakor iz studenca, vsi drugi grehi izvirajo. Med temi sedmerimi grehi pa so prvi trije največi in najhujši, namreč napuh, lakomnost in nečistost. Od teh treh grehov govori sv. Janez, ko pravi: „Vse, kar je hudega na svetu, je nečistost, lakomnost in prevzetnost.“ Kdor tedaj hoče dober in pravi kristjan biti, naj se varuje teh treh grehov bolj kakor strupenih modrosov, in naj vedno Boga prosi, da se v njegovem serci ne vkoreninijo. Ravno zato pri sv. kerstu vsakega duhoven vprašajo, preden ga s kerstno vodo oblijejo: Ali se odpoveš hudiču — in vsemu njegovemu djanju — in vsemu njegovemu napuhu? In mi vsi smo po svojih botrih obljubili, Bogu zvesto služiti, in smo rekli: Jes se odpovem hudiču in vsemu njegovemu djanju — vsemu njegovemu napuhu.

Ali gorje nam, ker so ravno te največe kerstne obljube tudi

najperve, katere brez vse vesti prelomimo in s tem tako rekoč samo presveto Trojico vkanimo, v katere presvetem imenu smo obljube storili. — Čeravno smo se odpovedali hudiču in njegovemu napuhu, nas vendar napuh še ni zapustil. Radi še iščemo posvetno čast in prazno hvalo, zlo nas veseli, ako nas ljudje častijo in povzdigujejo, nasproti pa smo hudi in jezni, ako naše slabosti na svitlo spravljajo. Štimano, nečimerno obleko zelo želimo ter bi radi vseh oči za seboj vlekli; čim bolj je prevzetna in čim bolj v oči bode, tim bolj nam dopade in tim rajši jo imamo, ponižnosti pa ne ljubimo, za njo nam ni nič mar. Če imate velike njive, lepe vinograde in dobro rejeno živino, kako visokih misli ste zavoljo tega in kako po strani gledate svojega revnega soseda! Kako terde glave ste dostikrat in kako prevzetno odgovarjate, če vas kdo razžali; kako neradi se daste posvariti, čeravno ste svarjenja vredni! Vse to kaže in priča, da še v vašem sercu napuh gospodari, da še niste ponižni, kakor ste pri sv. kerstu obljubili, in torej tudi ne bote Boga in njegovega obličja gledali, če ne bote popolnoma napuhu slovo dali. — Drugi silno veliki greh, kateremu smo se pri kerstnem kamnu odpovedali, sem rekel, je lakomnost ali poželjenje blaga. — Vsi tisti, ki hočejo bogati postati, pravi sv. apostelj Pavelj, padejo v skušnjave in zadrege hudičeve in v druge nespametne in škodljive želje, ki človeka v nesrečo in pogubljenje veržejo. Lakomnost ali nezumno poželjenje blaga, pravi sv. Pavelj, je korenina vsega hudega, in Jezus sam nam pove, da težko, silno težko bogat človek v nebesa pride.

Ne navežite se torej preveč na denar in časno blago, ne glejte na tiste krajcarje, katere morate dati svojim otrokom za potreben nauk, in zavoljo posvetnega dobička nikar božjih zapovedi ne prelamajte; ob nedeljah in zapovedanih praznikih nikar ne hodite po kupčiji in barantiji, ali če že drugače ne more biti, vsaj do dopoldne nikdar ne hodite, zavoljo posvetnih opravkov nikoli ne zamujajte pridige in tudi ne službe božje, in vselej pazite, karkoli delate, da ne bote goljufali pri meri ali vagi, in ne lagali ali se priduševali zavoljo kakošnega krajcarja. — Kolikokrat pa vi greh storite in po krivem pričate, morebiti za bokal vina, katerega vam kdo obljubi; kolikrat dajo dekleta svoje devištvo za prazno obljubo ali za malovreden dar! O to je gerdo, da gerše ne more biti, pa tudi greh tolik, da bo težko odpuščen na tem svetu.

Tretji greh pa, katerega sv. Janez med tri največe grehe šteje, in kateremu smo se pri sv. kerstu odpovedali, je greh nečistosti ali nesramnega djanja. „Razun majhnih otrok, pravi sv. škof Remigij, bode malo ljudi zveličanih samo zavoljo greha nečistosti.“ „Nikar sami sebe ne goljufujte, govori sv. apostelj Pavelj, nobeden nečistnik in nobeden nesramnež ne pojde v nebeško kraljestvo.“ Najbolj ostro pa govori Jezus sam, ko pravi, da tudi z mislimi in s pogledi lahko smerten greh zoper čistost storimo.

Oh, ljubi kristjani! kako vam je pri sercu, če premislite svoje poprejšnje ali pa tudi sedanje življenje, če premislite svoja samska in svoja zakonska leta, v katerih na gerde misli in nespodobne želje še morebiti porajtali niste? Kolikokrat ste privolili v reči, ki se ne dajo imenovati in ne poslušati, in vendar se bodo na sodnji dan imenovala in od vseh rodov in od vseh ljudi slišale. Oh, kaj bo takrat? — Jes vas nočem slabo soditi in vam ne vidim v serce; vendar dobro vem, da tisti, kateremu iz ust slabo diši, gotovo znotraj v persih ni popolnoma zdrav. In kateremu grejo iz ust klafarske besede, pesmi in druge kvante, je gotovo v svojem sercu spačen. In koliko jih je med vami, ki si upate reči, da še niste nikoli nobene klafarske besede rekli, ali nobene nespodobne pesmi zapeli? Oj, kako žalostno bo enkrat to za vas in kako zelo bote se zato kesali!

Dobro tudi vem, da, kdor derva na ogenj nosi ali olje va-nj vliiva, ognja ne bo pogasil, temuč ga še bolj podpihal; in kdor v svoji pijači nobene zmernosti nima, tudi ne bo svojih hudih želj pogasil, ampak bo poln hudega poželjenja. In vendar — pa kaj bom dalje govoril, saj vam vaša lastna vest mora pričati, da sem resnico povedal.

Dobro vem, da, kjer se preveč ošabne obleke vidi, kjer ženske preveč na draga oblačila deržijo in svoj život preveč lepotičijo, ondi je malo sramožljivosti doma in tudi malo nedolžnosti najti; le v ponižnih sercih Jezus prebiva, in le pohlevnim ovčicam je on dober pastir. Dobro vem in prerok mi poterdi, da skoz oči smert v dušo zleze; kdor tedaj svojih oči ne more krotiti in iz radovednosti ali poželjivosti zdaj to zdaj uno gleda, kar je za-nj nevarno, ta ne bo mogel tudi svojega serca, svojih hudih želj berzdati in se bo veliko pregrešil. Ali vam vest nič ne očita? Ali lahko mirno na božjo sodbo mislite?

Dobro vem, kar sv. Duh govori: Kdor nevarnost ljubi, bode v nevarnosti tudi konca vzel. Kdor rad z drugim spolom prijaznost ima, po dnevu ali celo po noči z njim hodi ali kaj opraviti ima; kdor grešne kratkočase ljubi, med slabe tovaršije zahaja, in z razberzdanimi in pijanimi človeki tovaršuje, tak ljubi nevarnost in bo v nevarnosti tudi konca vzel.

Zatorej odpovejmo se danes z nova hudiču, njegovemu djanju in vsemu napuhu; odpovejmo se posebno ošabnosti, lakomnosti in nečistosti, ki največ ljudi časno in večno nesrečne storijo, in obljubimo v imenu presvete Trojice, da hočemo po veri živeti, kakor smo pri sv. kerstu obljubili, tedaj bomo dosegli večno življenje in šli v veselje svojega Boga. Amen.

Pridiga za II. pobinkoštno nedeljo.

(Nauk iz sv. evangelja.)

„Nek človek je napravil veliko večerjo in jih je veliko povabil.“ (Luk. 14, 16.)

V v o d.

Bog je dober Oče, pravi Jezus, in ne želi družega, kakor našo časno in večno srečo. Toda on nas ne želi srečne storiti s posvetnim blagom, ne s časno dobrovoljo, ki hitro mine, ampak večno nas hoče zveličati in nas v nebesa k sebi vzeti, da bi pri njem prebivali in se veselili v večni luči. Zavoljo tega je že od začetka sveta pošiljal preroke in brumne učeničke, kateri so njegovo milost ljudem oznanovali, in jih vabili k veliki večerji, katero je vsem narodom pripravil. — Vendar zmiraj jih je bilo dosti na svetu, kakor jih tudi zdaj ne manjka, kateri nočejo slušati glasa božjega in nočejo po njegovih zapovedih živeti, temuč se po svojih izmišljenih naukih ravnaajo, in za vsako pregreho, katero storijo, dosti izgovorov vejo. — Bog sicer dolgo čaka, prizanaša in svojo roko proti grešniku stega, ali na zadnje pa vendar gotovo in težko udari ter kakor mlinski kamen žito, tako on grešnika razdrobi in konča.

Kakor je Bog dober in usmiljen, pravi sv. škof Ciprijan, ravno tako je tudi oster in pravičen. Zatorej ne čakajmo zadnje dvanajste ure, ker je negotova in ne vemo, ali jo bomo slišali, temuč ročno se podajmo, kamur nas božja modrost kliče; ne izgovarjajmo se s praznimi rečmi, ki nimajo nobene veljave, in bodimo hvaležni za lepo večerjo, ki je tudi nam pripravljena.

Vse te nauke nas uči današnje sv. evangelje, zato jih hočemo zdaj nekoliko bolj na tanjko pregledati in k svojemu pridu obrniti.

R a z l a g a.

Bil je človek, pravi Jezus, ki je veliko gostijo napravil, in je svoje prijatelje, znance in sosede na dobro voljo povabil. — Kaj menite, ljubi moji poslušalci! kdo je ta človek, ki kaže toliko ljubezni? Kdo drug, kakor neskončno usmiljeni Bog, ki je vse ljudi zato vstvaril, da bi tukaj na zemlji njemu služili, potem pa na večno ženitnino šli ter pri nebeški mizi jedli od drevesa večnega življenja in pili iz studenca večnega zveličanja. On je sv. kersčansko katoljško cerkev postavil in jej svoje sv. nauke in zakramente izročil, posebno pa je v njej pripravil presveto večerjo najsvetejšega

rešnjega Telesa; svoje meso in svojo kri nam je dal ter želi, da bi pogostoma jedli od te nebeške hrane in čim dalje bolj močni prihajali. Ta večerja je velika, velikanska, za vse ljudi celega sveta pripravljena, ker brez števila ljudi je že pomerlo, brez števila jih zdaj živi in brez števila bode se jih še rodilo, in vsi so na velik obed povabljeni. Akoravno pa smo vsi poklicani, je vendar le malo izvoljenih in le redki so tisti, ki bodo pri božji mizi sedeli in to nebeško večerjo okusili, kakor nam sv. evangelje pričuje.

Ko je bilo že vse pripravljeno in na mizo nanošeno, poslal je gospod svoje hlapce in svoje strežaje okoli s poveljem, naj povabljene k mizi skličejo. Ti pa v svoji prevzetnosti niso hoteli iti in so se s praznimi rečmi izgovarjali, kakor da ne bi vtegnili. Nekateri so se izgovarjali z velikimi skerbmi, ki jih imajo s svojim gospodarstvom in so šli rajši polja obdelavat, kakor na pripravljeno večerjo; ravno tako še delajo tudi dan današnji posvetneži in vsi, ki so v pozemeljske reči preveč zaljubljeni. Gospodarstvo, njive, travniki in vinogradi so jim noč in dan na mislih, in za svojo živino imajo več skerbi, kakor za zveličanje svoje duše, kakor da ne bi bili nikdar slišali besed Jezusovih, ko pravi: „Ne skerbite preveč, kar bote jedli, kar bote pili in s čim bote se oblačili, ampak skerbite za nebesa, za zveličanje svoje duše in za brumnost svojega življenja, vse drugo bode vam naverženo.“

Posvetneži sicer pravijo: „Delati se mora; delo človeka preživlja, ne pa molitev.“ Res je to, ljubi moji! če bi vi, ki ste kmetje, roke pod pazduho držali ali če bi mesto s plugom s paternoštrom po njivi hodili, bilo bi slabo vaše polje obdelano. Ali vsaka reč ima svoj čas, pravi sv. pismo, in kakor zlo se tisti moti, ki samo moli in nič ne dela, ravno tako in še bolj se moti tisti, ki meni, da se bode brez molitve s samim delom Bogu dopadel. Kaj namreč pomaga, če svoje njive dobro obdelate, dobro pognojite in povlačite, ako pa Bog svojega blagoslova zraven ne da? In kaj pomaga, če svoje vinograde skopljete in lepo oskerbite, ako pa Bog toče in hudega vremena od njih ne odverne? Treba je torej delati in zraven molitve ne opustiti. — Drugi so se spet izgovarjali, pravi sv. evangelje, s svojo kupčijo, in so rekli, da so vole kupili ter jih morajo pogledati in poskusiti, so li prav kupili ali ne; tako se še tudi dan danes izgovarjajo vsi posvetni barantavci in oderuhi. Šest dni v tednu letajo za svojim časnim dobičkom; v pondeljek in torek, v sredo in četrtek, v petek in saboto se poganjajo za denar in blago, in vendar se tudi v nedeljo ne morejo od svojih opravkov odkrušiti ter dostikrat božjo službo opustijo, in dostikrat sv. mešo zamudijo, še večkrat pa pridigo in kerščanski nauk zanemarijo, in se ne spomnijo na besede Jezusove, ko pravi: „Kaj pomaga človeku, ako celi svet pridobi, zraven pa svojo dušo pogubi?“ — In tretji se je izgovarjal in djal, da se je oženil in mora gostijo služiti, torej ne more priti na pripravljeno večerjo. Temu so dandanešnji podobni

vsi razuzdani nečistniki in nečistnice, in vsi prešestniki in prešestnice, kakor tudi vsi razberzdani dobrovoljei, ki ob nedeljah in praznikih iščejo bolj dobrovoljo, kakor pa službo, ki sv. zakramente malikedaj, in še tistokrat po nevrednem prejemajo, po dnevu v slabih hišah in ničvrednih kočah posedajo, po noči pa voglarijo, po hudobnih potih hodijo in za kratko pregrešno veselje večno zveličanje dajo. — Od ostudnega veselja gluhi in od pozemeljskih reči vsi oslepljeni pozabijo in nočejo verjeti, kar jim sv. pismo žuga: „da noben nečistnik, noben kurbar, noben prešestnik ali nesramnik s svojim spolom ne bo nebeškega veselja užival.“

Gospod je potem svojim hlapcem rekel: „Pojdite, je djal, na ulice in ceste, in kolikor koli najdete revnih siromakov, pripeljite jih k moji večerji, ter naj reveži povžijejo, kar so prevzetneži zavergli.“ In zgodilo se je tako, kakor je zapovedal. Ravno tako pa še tudi v naših časih Bog ravna. Vedno vabi in kliče ljudi po svojih namestnikih na zemlji, po duhovnih in pridigarjih; ali veliko veliko jih je, ki ne marajo ne za njega ne za njegove mešnike, in jim vse drugo k sercu gre, samo njegova beseda ne, in zato tudi vidimo, koliko duhovnov gre v druge dele sveta in v daljne čezmorske kraje, v Azijo in v Ameriko, ter tam divjim narodom, ki v hosti, kakor zverina prebivajo, pravo vero pridigujejo; ker domači kristjani nočejo k večerji priti, pa tuje rode vabijo. In oni radi pridejo, tako da, kar jih med nami peklenski duh zmoti in pogubi, se iz njihove srede nadomesti in nebeška miza napolni. Tako se tudi dopolnijo besede sv. pisma, ki pravijo: „Prišli bodo od solčnega vzhoda in zahoda, ajdje in neverniki, in bodo v nebesih pri večerji nebeškega Očeta sedeli; domači otroci pa, ki so najbližji in najprej povabljeni, pa so prevzetni in nočejo priti, ter bodo zaverženi; zakaj povem vam, pravi Gospod, nobeden teh povabljenih, ki zdaj niso hoteli priti, ne bo moje večerje okusil.“

Zavoljo tega se ne dajte premotiti, ko vidite, da so nekateri vsi mlačni za božjo čast, da nimajo nobenega kerščanskega zadržanja ne doma in ne v družbi tujih ljudi, ampak vedite, da nobeden izmed teh ne bo nebeške večerje okusil. In če vidite druge, da imajo umazan jezik v govorjenju, da dobro ime svojega bližnjega skrunijo in kradejo, da pri meri in vagi, pri kupovanju in prodajanju nobene vesti nimajo, nikar se ne prijaznite ž njimi, ampak mislite si, da nobeden izmed njih ne bo nebeške večerje okusil. In če vidite nekatere, da nimajo pri jedi nobene mere in postave, da se v pijači ročno spozabijo in pamet zgubijo, ne potegnite ž njimi, ampak mislite si, da tudi izmed njih ne bo nobeden nebeške večerje okusil.

Ne tedaj tako, ampak tako živite, kakor se spodobi kristjanom, ki so v božjo čast poklicani in imajo pamet in zastopnost; in pripravljajte se, posebno z vrednim prejemanjem sv. zakramentov

na večno gostijo v sv. nebesih, katera je pripravljena vsem, ki Boga ljubijo in njegove zapovedi deržijo. Amen.

Pridiga za III. pobinkoštno nedeljo.

(Od usmiljenja božjega.)

„Tako veselje bo v nebesih nad enim grešnikom, kateri pokoro dela.“
(Luk. 15, 10.)

V v o d.

Ako človek hudobijo greha prav premisli in si prav živo pred oči postavi večne kazni, katere unstran groba na-nj čakajo; ako premisli ostrost pravice božje, pred katero celo angelji trepečejo, in si prav živo pred oči postavlja svojo slabost in majhno število izvoljenih: tedaj ga pač mora velik strah obleteti, bo-li mogel kedaj Boga od obličja do obličja gledati in v družbi svetnikov in svetnic večno veselje zavživati. — Ali neskončno, kakor vse druge božje lastnosti, je tudi božje usmiljenje: in ravno to božje usmiljenje do grešnika kaže prilika od pastirja, kateri pusti devet in devetdeset ovec in gre eno zgubljeno iskat, ter jo išče z velikim trudom po hribih in dolinah, in kedar jo najde, je ne krega, ne tepe, ampak z velikim veseljem jo vzame na svoje rame, jo nese nazaj k svoji čredi in naredi veselico s svojimi prijatelji, ker je našel zgubljeno ovco. — Usmiljenje božje naznanja tudi prilika od žene, katera z vso skerbjo pometa hišo in tako dolgo preiskuje, da najde zgubljeni denar, in ko ga je našla, pokliče sosede, da jej srečo želijo, ker ga je našla. — Ravno tako tedaj tudi Bog išče grešnika in mu je pripravljen vse grehe odpustiti, naj bodo še tako veliki, če jih le resnično obžaljuje in pravo pokoro delati hoče. — To tolažbe polno resnico vam hočem jes danes razložiti; zatorej danes ne govorim s tistimi, ki terdovratno po poti pogubljenja hodijo in od pokore nič slišati nočejo, ampak k vam se obernem, ljubeznjivi bratje! ki s skesanim srcem svojo neumnost spoznate in nad svojimi grehi žalujete, k vam, ljubeznjive sestre! ki svoje nekdanje pregrehe kolnete in Bogu služiti želite, pa dvomite, je li vam Bog že odpustil ali ne. Nikar ne dvomite več o tem, zakaj jes vam hočem pokazati:

I. kako dobrotljiv, kako usmiljen je Bog spokornemu grešniku, in kako dobrotljiv in usmiljen bode tudi vam, če se v resnici in iz celega serca k njemu nazaj verneti; — in nikar ne dvomite rečem

II. zakaj Bog vam bo pomagal in njegova milost vas ne bo zapustila.

Usmiljeni večni Bog! dodeli meni svojo pomoč in ti Mati milosti, pomagaj mi s svojo mogočno priprošnjo, vi me pa poslušajte z navadno pazljivostjo.

I. del.

Vem, kerščanski poslušavci! da se tukaj pred menoj veliko hudobnih grešnikov znajde, zakaj vem za veliko prevzetnih in mlačnih duš, vem za take, ki vopjemu bližnjemu krivico delajo in ga še z dobrim očesom pogledati ne morejo; vem tudi za take, ki so od nečistega greha vse umazane in v nečimernost sveta vse zaljubljene; vendar še zmiraj rečem, da je le od vas odvisno, da odpuščenje grehov zadobite in nebeško krono prejmete. Se ve, da sami iz sebe ne morete nič storiti, ampak le z Bogom, ž njegovo gnado vam je vse to mogoče. „Česar človek sam od sebe ne more, pravi sv. Bernard, to z gnado božjo lahko in brez vse težave stori.“

Spomnite se na veliko spokornico, Marijo Egiptovsko, ki je v mestu Aleksandriji živela in neznano veliko ljudi zapeljala in pohujšala. Ko bi jej bil kdo takrat, ko je bila od vseh češčena in veliko obrajtana, rekel: Dekle, poslušaj me! Prišel bo čas, ko boš svojemu grešnemu življenju slovo dala in sedem in štirideset let sama v puščavi med divjo zverino živela. Ondi bo trava tvoja jed in voda iz luž tvoja pijača. Nikoli ne boš pod streho spala in nikoli nič kuhanega vžila; po zimi boš se od mraza tresla in po letu od vročine omagovala. Po noči in po dnevu boš jokala, svoje persi raztolkla in na bodečem ternji spala — to bo tvoje življenje. Kaj mislite, kaj bi bila ona takrat rekla? „Rajši umreti, bi bila zaupila, kakor tako živeti,“ in vendar je poznej tako živela in sicer z gnado božjo ne prisiljena, ampak radovoljno. „To je moje veselje, je pravila, da moram terpeti in žalovati.“

Glejte! če Bog te duše ni zaverigel, če jej je gnado spreobrnjenja dal, zakaj imate vi tako malo upanja, ter s tem Boga žalite? Ali ni tudi za vas božji Sin umerl in svojo drago kri preli? Ali ni tudi na vas mislil, ko je na križu visel in med neznanimi bolečinami umiral? Le brez straha tedaj pridite in se v naročje božjega usmiljenja verzite, saj veste, da Jezus ni zato na svet prišel, da bi svet sodil in grešnike pogubil, temuč zato, da bi svet, da bi grešnike zveličal. — Nikar ne recite; naši grehi so preveliki in pregerdi, da bi nam jih Bog odpustil. Naj so še tako veliki in gerdi, „pa kaj so, moji kristjani! kaj so vsi vaši grehi proti božjemu usmiljenju?“ vpraša sv. Krizostom. Nič več niso, kakor kaplja vode proti velikemu, nezmernemu morju, in še toliko ne, zakaj morje ima konec, ima kraj, božje usmiljenje pa nima nobenega. Nič več

niso, kakor slaba pajčevina, ki se pri najmanjšem vetru popolnoma zgubi in je ni nikjer več zagledati.

„Oh, vzdihujete morebiti v velikih bolečinah svojega serca, oh, koliko sem jih s svojim razuzdanim življenjem, koliko s svojimi nesramnimi pogovori pohujšal; koliko sem jih s svojimi priliznjenimi besedami, s svojimi goljufovimi obljubami zapeljal, kateri že morebiti v peklu gorijo in božje maščevanje nad me kličejo! Kako tedaj smem upati, da mi bo Bog prizanesel?“ Na to ti Bog sam odgovori: „Naj bodo tvoji grehi rudeči, kakor škerlat in obilni, kakor pesek ob morji, le poboljšaj se in pokoro delaj, pa bodo spet beli, kakor volna in kakor sneg.“

„Zakaj pa tedaj Bog grešniku tako žuga, bote vprašali, zakaj jim s takimi kaznimi preti?“ Zato, odgovarja sv. Krizostom, zato straši, da ne bi bil prisiljen pogubiti. On dela tako, kakor oče, ki otroku le zato šibo kaže, da bi se poboljšal in za odpuščenje prosil, če ga pa misli vdariti, šibo pred njim skrije in jo za herbtom prinese. Poslušaj, kako se usmiljena mati krega nad svojim otrokom, kako ostro ga svari, kedar vidi nož v njegovih rokah; človek bi mislil, to ni mati, to je najbolj neusmiljena mačeha. Pa če se otrok vreže in začne upiti in na pomoč klicati, takoj mati, ko kri zagleda, pozabi vse svoje žuganje, teče k njemu, ga tolaži, obveže njegovo rano in vse stori, kar je mogoče, da bi bolečina prej jenjala.

Ravno tako se zaderži Bog proti grešniku. Kedar ga vidi grešiti, se mu grozi in mu žuga; pa če grešnik pride, svoje hudobije spozna, se poniža in prosi za odpuščenje in usmiljenje, tedaj mu Bog takoj prizanese. „Ne boš ne umerl, bo rekel Bog, ker jes nočem smerti grešnika, ampak le njegovo spreobrnjenje; ker si se pa ti spreobrnil, sem tudi jes spreobrnjen in ti ne bom storil, kakor sem ti žugal.“ — Tako dobrotljiv, tako usmiljen je Bog vsakemu grešniku, kateri ima resnične želje, iz blata svojih pregreh se izkopati in vredno pokoro delati; tako dobrotljiv bo tudi vam, ako se v resnici iz serca k njemu verneti. Česar pa vi ne bote mogli storiti, storil bo on s svojo gnado; od tega pa v

II. delu.

Mi vsi dobro vemo, kako težko da je včasih svoje hude želje premagovati, skušnjavam se zoperstavljam in čisto spokorno živeti; ali le serčni bodimo, čim več namreč za svoje zveličanje terpimo, tim lepša krona nas v nebesih čaka. — Zgubljeni sin, ki je svojo doto v zanikernih tovaršijah zapravil in v tako revščino padel, da še otrob ni imel jesti, je svojo hudobijo spoznal in se k svojemu očetu nazaj podal. Ko ga je oče od daleč zagledal, šel mu je naproti, ga je objel in poljubil in spet za svojega sina vzel. S koliko večjo ljubeznijo bode še le vas sprejel, če prostovoljno svoje grehe opustite, ne prisiljeni in zdaj, ko ste še zdravi, ne potlej, ko bote

bolni postali, zdaj v mladih letih, ko še svet za vas mara, ne pa potlej, ko bote že sive lase imeli in hudoben svet za vas nič več maral ne bo, Bog bo s svojo gnado vaše serce prebodel, iz oči bodo se vam spokorne solze vtilile in vi bote mirno vest imeli in na svoji duši nebeško sladkost občutili. Godilo se vam bode, kakor preroku Izaiju, ki pravi: „Solze so črez moje lice padale, vendar sem bil bolj vesel, kakor da bi sladko vino po mojem gerlu teklo“.

Marjeta Kortonska je še le potlej začela Bogu služiti, ko jo je njeni oče neusmiljeno natepel in iz hiše segnal, in vendar jo je naš Zveličar kakor svojo prijateljico sprejel. — Pavelj, puščavnik, je še le potlej začel pokoro delati, ko je bil od svoje žene za poštenje in srečo ogoljufan, in vendar ga je Bog tako obilno obdaroval. Koliko rajši se bo tedaj proti vam svoje roke razpel, če iz ljubezni do Boga svoje grešno znanje opustite in v njegovo službo stopite, „zakaj Gospod je usmiljen in milostljiv, pravi sv. pismo, on se ne jezi brez nehanja, ne ravna z nami po naših pregrehah in nam ne povračuje po naših hudobijah; temuč kakor visoko je od zemlje do nebes, tako veliko je njegovo usmiljenje nad temi, ki se ga bojé; kakor daleč je od jutra do večera, tako daleč postavi naše grehe od nas; in kakor se oče svojih otrok usmili, tako se Gospod usmili tistih, ki se ga bojé; zakaj on ve, kako slabe stvari da smo, in se spomni, da smo prah.“ — In ko bi bili še enkrat več grešili, pravi Bog skoz preroka Ecehijela, nič ne de, le k meni se povernite, in jes bom vse pozabil in vam nikoli nič več očital.

Oh grešniki! kaj vendar mislite, kaj občutite, ko tako vesele besede od božjega usmiljenja slišite? Če vam pri tem serce od veselja ne poskakuje, če se goreče ljubezni do Boga ne vname in naravnost vsakemu grehu ne odpove, tedaj mora biti težje ko mlinski kamen, in bolj merzlo kakor led. — Naredite vendar svojemu nebeškemu pastirju Jezusu Kristusu to presladko veselje, naj vas nese poboljšane na svojih ramah nazaj med svojo čredo, ker vas toliko ljubi in tako močno za vas skerbi. Razveselite angelje božje in svetnike nebeške, ki vas tako serčno ljubijo in za vas Boga prosijo! Privoščite svoji materi, katoljski cerkvi, sveto veselje, naj vas zgubljene otroke svojemu Gospodu spreoberajene nazaj pripelja! Zdaj vas še išče usmiljeni Jezus, vaš dobri pastir, pravi sv. Janez, enkrat pa bi ga radi vi iskali, pa ga ne bote več našli. — Če nebo in zemlja za vas skerbita, ali ne bote tudi vi sami za sebe skerbili?

Kaj pa vaše serce občuti, ve nedolžne duše! zveste ovčice Jezusove, ko ste lepo in milo priliko od skerbnega pastirja slišale? Vaše serce se mora v veselo pesem izliti, kakor nekdan bogaboječemu Davidu, ki je poln zaupanja in tolažbe v svojem psalmu pel: „Gospod je moj pastir, kaj mi tedaj manjka? Po lepih pašah me vodi in k hladnim studencem me pelja. Naj tudi hodim po mračni smertni dolini, ni se mi bati, saj je on pri meni.“ — Oj blagor vam, ki ga še niste nikoli zapustile in vas še ni vaš dušni sovražnik

ranil. Ne zapustite ga tudi zanaprej in ne poslušajte zapeljivih obljub goljufivega sveta. Saj boljšega pastirja še ni zemlja rodila in ga tudi nebesa ne poznajo, kakor je Jezus, naš Zveličar. Njegova paša so božji nauki in njegovi hladni studenci so sv. zakramenti.

Zatorej le skerbno in pridno za njim hodite, da enkrat srečno za njim pridete v večno življenje; vendar tudi svojih nesrečnih bratov in sester, ki se v smertnem grehu znajdejo, nikar ne zaničujte. Ne pozabite na nje, ampak privadite se, da vsak dan nekoliko za nje molite. Angelji božji bodo vaše prošnje nosili pred božji tron in bodo vam in njim v nebesa pomagali. Amen.

Druga versta postnih pridig.

(Podobe s Kalvarije. Spisal —y— v Ljubljani.)

VI. postna pridiga.

(Sv. Janez — podoba ljubečega učenca.)

„Jezus je rekel učencu: Glej, tvoja mati.“
(Jan. 19, 27.)

(Konec.)

Ustno izročilo pripoveduje, da sta Janez in Marija Jeruzalem zapustila, ko se je preganjanje začelo. Šla sta v Efež, kjer sta živel več let. Potem sta se zopet v Jeruzalem vernila, kjer je Janez ostal do smerti matere božje. Na vso moč jej je stregel in pomagal, kakor mu je Jezus naročil. Po Marijnej smerti je Janez šel oznanovat evangelije v malo Azijo, kjer je vstanovil mnogo kerščanskih občin in poveličal Gospodovo ime. Iz te dobe pripoveduje sv. Klemen Aleksandrijski ta-le prelepi izgled njegove ljubezni in gorečnosti. V nekem mestu, blizu Efeza, oznanujoč besedo božjo, zagleda med poslušalci nadepolnega, še nekerščenega mladenča. Vzame ga izmed množice ter ga izroči v varstvo škofu ondotnega mesta. Škof je prav po očetovo skerbel za mladenča, podučil ga je v pravej veri ter mu podelil sv. kerst in sv. birmo. Ker je bil mladeneč dovolj pošten videti, ponehal je škof na-nj paziti. Kaj se zgodi? Mladeneč zaide v slabe tovaršije, zabrede v čedalje večje pregrehe, in ker mu je vedno primanjkovalo denarja, postal je tat in ropar, da še celo vodnik tolovajev. Sv. Janez, vernivši se v mesto, reče škofu, naj mu nazaj da mladenča, ki mu ga je izročil. A škof, že priletan mož, globoko zdihne in s solzami v očeh odgovori: „O, mladeneč je umerl.“ „Kako to“, vpraša sv. Janez, „kake smerti je umerl?“ „Umerl je,

ker postal je tat in ropar; ravno oblega ono goro s svojo druhaljo.“ Apostetj, to slišati, jame britko jokati in vzdihne: „O, kakemu varuhu sem izročil dušo svojega brata?“ Koj mu morajo dati konja, da gre za mladenčem. Kmalu ga dobé roparji, a Janez jim reče, naj ga peljejo k svojemu vodju, ker bi rad nekaj posebnega ž njim govoril. Ko mladenč sv. Janeza ugleda in spozna, beži pred njim, kolikor more. A sv. Janez ga ni izpustil, ampak šel je za njim in mu ljubeznivo klical: „Sin, zakaj bežiš pred svojim očetom? Usmili se, ne boj se moj sin! Še smeš upati življenje; jes bom za te odgovor dal pri Jezusu. Rad preterpim za-te smert, če treba, kakor jo je preterpel tudi Jezus za nas. Svojo dušo bi dal za tvojo, stoj, veruj mi, da me je Kristus za teboj poslal.“ — Mladeneč res obstoji, verže od sebe orožje, pade pred sv. Janeza, ga prosi odpuščenja in britko joka. Janez mu obljubi, da mu bo dosegel odpuščenje pri Kristusu. Molil in postil se je ž njim in ga ni izpustil prej, da je postal zopet otrok božji.

To nezmerno ljubezen, katero je bilo polno serce sv. Janeza, hotel je podeliti vsem ljudem. Zavoljo svoje starosti ni mogel dolzega govora imeti, a hodil je vendar v zbirališče vernih, naslonjen na ramena svojih učencev. Tu jim je torej zmiraj ljubezen priporočal rekoč: „Dragi otročiči, ljubite se med seboj!“ Ko so ga pa učenci nekaj vprašali, zakaj jim vedno le ljubezen priporoča, je svojej ljubezni primerno in vredno odgovoril: „Zato, ker je tako zapoved Gospodova, in kdor jo izpolnuje, stori dovolj.“ — V znamenje svoje višje škofovske časti, nosil je zlat venec na glavi. Bil je nad 90 let star, ko je mirno v Gospodu zaspal. Pokopali so ga na necem hribu zunaj mesta in nad njegovo gomilo sezidali so krasno cerkev.

b) Kam pa je šla njegova duša? Duša sv. Janeza je šla prejemati večno plačilo v nebesa, v kraj, ki ga je Jezus obljubil zvestim svojim učencem. Ali so nebesa dobro in zadostno plačilo za vso ljubezen in za vse terpljenje, ki ga človek daruje Jezusu? Kaj so nebesa? Da povem, kaj so nebesa, mislimo najprvo na to, kar niso nebesa. a) V nebesih ni nikakoršne nadloge, tam ne terpi ne duša ne telo. V nebesih ni ločitve ni smerti; nobene nevarnosti za zveličanje, nobene nezadovoljnosti življenja. Kristus je kralj nebeškega kraljestva, in v tem kraljestvu pomladansko solnce nikdar ne zaide. V tem kraljestvu ne poznajo solz ne bolečin; v tem kraljestvu je sama radost in nepopisljivo veselje, katerega si — po izreku sv. Pavlja, še misliti ne moremo. „Okoli videlo,“ pravi (I. Kor. 2, 9.) „uhó ni slišalo in v nobenega človeka serce ni prišlo, kar je Bog pripravil tem, ki ga ljubijo. β) V nebesih je srečen ves človek. Pravični prejemajo v nebesih plačilo ravno s tisto rečjo, s katero so v življenji služili Bogu. „Napili se bodo od obilnosti tvoje hiše in s potokom svoje radosti jih boš napajal.“ (Ps. 35, 9.) γ) Pravični gredo v veselje svojega Gospoda sicer v ena in tista nebesa, a vendar veselje in plačilo slehernega je tem večje, čim zvesteje je služil

Bogu. „Vsak prejme plačilo po svojem delu,“ pravi sv. Pavelj. Mučenec prejemal bode drugo veselje nego spoznovalec; drugače bode poplaščen otrok, ki je v kerstnej nedolžnosti umerl, drugače pravični, ki se je leta in leta tukaj bojeval in je srečno premagal vse skušnjave. Tako uči tudi sv. Pavelj: „Druga je svetloba solnca, druga svetloba lune in druga svetloba zvezd; zvezda se namreč loči od zvezde po svetlobi, in tako bode tudi vstajenje od mertvih.“ (1. Kor. 15, 11.). *đ*) Ko bi tudi še tako dopovedoval kaj so nebesa, bi vendar ničesa ne povedal, da enega ne omenim, ki je duša in bistvo nebes, studenec vse sreče sama nebesa v nebesih. Nebesa prav za prav obstoje v tem, da so pravični pri Bogu, v Bogu in z Bogom. Kdor je za zmiraj ločen od Boga, ima pekel, kdor je pa za večno pri Bogu, ima nebesa. Svetniki gledajo Boga in v Bogu vidijo vse stvari, njegova pota in sklepe, po katerih vodi svoje izvoljene. Oni spoznajo, zakaj se eni zveličajo, drugi pogubé. Ti, o Bog, narediš nebesa, ker ti si nebesa, zapopadek vsega, kar človeško serce nasisiti in razveseliti more. *ε*) Ljubezen, posestvo in vživanje Boga v nebesih terpi večno. Vse kar je pod solncem je minljivo; posestvo in veselje na tem svetu moramo zapustiti; samo v nebesih velja beseda Gospodova: „Nihče vam vašega veselja odzvel ne bo.“ V nebesih prepevajo lahko pravični z nevesto v visokej pesmi 3, 4: „Našla sem ga, katerega moja duša ljubi, držala ga bom in ga ne več od sebe pustila, vso večnost ne.“

V to nebeško veselje je šel tedaj sv. Janez v plačilo svoje ljubezni do Kristusa. Ta, ki je nekdanj stal pri znožji križa, stoji zdaj pri sedežu božjega veličastva; ta, ki je bil nekdanj zaničevan, tega zdaj angelji in nadangelji slavè in častè. Obdan je z oblačilom neumerjočnosti, in na glavi sveti se krona življenja, ki razprostira po vseh nebesih svoj svit.

To je popolno plačilo, ki ga ljubezen prejme v onem življenji, in ki je obljubljeno vsem kristjanom. Vsem, ki imajo pravo in zvesto Kristusovo ljubezen, stoji odprto kraljestvo izvoljenih. Vsem veljajo besede sv. pisma: „Pripravljam vam kraljestvo, kakor mi ga je Oče pripravil, da jeste in pijete pri mojej mizi v mojem kraljestvu, ter sedite na prestolih.“ (Luk. 22, 19.) Vsem velja beseda: „Oče, hočem, da so ti pri meni, katere si meni dal, da vidijo moje veličastvo.“ (Jan, 17, 24.)

Ljubezen do Jezusa Kristusa dobi v plačilo večno življenje. Proč torej s posvetno ljubeznijo! Kar ti podajaš, je sama goljufiga in zmotnjava; tvoje zlato ni pravo, tvoje bogastvo je revščina. Po lepšej in boljšej ljubezni bomo hrepeneli, nego je tvoja. Tega hočemo ljubiti, ki nas je od večnosti sem ljubil in ki nas tudi vso večnost srečne storiti more. Njegovo evangelje bodi naš zaklad, njegova postava naše vodilo. Od te ljubezni naj nas ne loči „ne nadloga ne stiska, ne lakota ne nagota, ne nevarnost, ne preganjanje ne meč,

ne smert ne življenje, ne angelji, ne moči in oblasti; ne sedanje ne prihodnje; ne visokost in ne globočina.“ (Rim. 8, 35.) Amen.

VII. postna pridiga.

(Jezusov grob — podoba našega serca. Veliki petek.)

„Jožef je vzel Telo, ga zavil v čisto tančico in ga položil v svoj novi grob.“
(Mat. 28, 59.)

V v o d.

Najbritkejša dogodba, ki jo je kdaj svet gledal, veršila se je danešnji dan, imenovan: veliki petek. Preteklo je sicer od takrat že skoraj devetnajst sto let, odkar je bil križ na Kalvariji povzdignjen in je Jezus visel na njem tri bolestipolne ure, a vsako leto ponovilo je tisto terpljenje v sercu vseh, ki verujejo v svojega Odrašenika, in so z njim zvezani kot živi udje njegovega telesa. Kolikor tudi čas sicer premore, da zaceli marsikako rano in stori, da pozabimo marsikako bolečino: tega dneva, dneva smerti Jezusove, vendar ni mogel izbrisati, ni mogel iztergati iz serca hvaležne cerkve in iz hvaležnih serc Jezusovih učencev. Z ginljivimi obredi, z milimi molitvami in veliko žalostjo obhaja ga cerkev leto za letom in njeni otroci poklekujajo pred podobo Križanega in poljubujejo njegove rane, ko da bi se dotikovali resničnega telesa Jezusovega. — Ko je rimski vojak s sulico prebodel Jezusovo stran, pritekla je kri in voda iz sv. Telesa v znamenje, da je Jezus res umerl. Začeli so torej pripravljati, da bi sneli truplo. Jožef iz Arimateje, ud velicega zbora, gre k Pilatu in ga prosi za Jezusovo telo. Ta prošnja je bila potrebna; ker so Jezusa med hudodelnike prištevali, bi ga po rimskeji postavi ne smeli častno in spodobno pokopati, ampak kakor druge razbojnikje na kraji mertvaških glav. Pilat se je začudil, da je Jezus že umerl in je poslal po stotnika, ki je bil pri križanji. Tega je tedaj vprašal, je li Jezus že umerl. Ko mu je stotnik to poterdil, uslišal je koj Jožefovo prošnjo in mu je podaril Jezusovo telo. Potem je prišel tudi še Nikodem, ki je bil tudi ud celega zbora, in skrivni učenec Jezusov. Nikodem je bil že nakupil veliko dišav, mire in aloe okoli sto liber. Jožef je kupil tudi še prav lepo tančico. Vse to sta nesla na goro Kalvarijo; njihovi služabniki pa so nesli lestvice, kladva, klešče, gobe, vode in še drugih potrebnih reči. Silno žalostno je bilo snemanje s križa; previdno so ravnali in se bali, da ne bi napravili kacij bolečin Gospodu. Kedar so ga sneli so ga možje do pasa v perte zavili, ter ga položili — kakor sem

že omenil — v naročje Marije device. Dan se je že nagnil, in solnce je bilo blizu zatonu; zato so hiteli z Jezusovim pogrebom. Po solnčnem zahodu pričel se je velikonočni praznik, o katerem niso smeli pokopovati merličev. Jezusova prijatelja Jožef iz Arimateje in Nikodem sta umila Jezusovo telo, ga mazilila z dišavami ter ga v tančice zavila in pripravila za pokop.

Zberimo se v duhu okoli Zveličarjevega groba in premišljujmo za sklep teh postnih pridig:

- I. Kako so položili Jezusa v skalnati grob,
- II. Kako položimo mi Jezusa v svoje serce.

I. del.

A. Pri Jezusovem pogrebu ste zlasti dve reči, ki ju moramo bolj natanjko premisliti: osebe, ki so bile pri pogrebu, in pa kraj, kamur so ga položili. Imenitne in veljavne osebe imajo skoraj zmiraj tudi lep, veličasten pogreb. Tudi ni hiše v mestu, iz katere bi eden ali drug ne šel k pogrebu, ali vsaj gledat ga. Mogočno zvonjenje naznanja čas pogreba, več duhovnov spremlja ranjcega k zadnjemu počitku. Ako imajo že ljudje tako veličasten pogreb, kako veličastnega imel bo še le Sin božji? Ni posestnik samo tega sveta, ker vsi zakladi nezmerne zemlje so njegova last; ni knez nekaj milju sveta, ker njegovo kraljestvo razprostira se nad vse stvarjenje, njemu ni pokorno eno samo ljudstvo, njegovemu imenu klanjajo se kolena vseh v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Tudi svet je tako, da pred njegovo svetostjo vsa svetost angeljev in svetnikov zgine, kakor svetloba zvezd pred solnčnimi žarki.

a) Kaj hočem reči o dobrotah, ki jih je delil ljudem? Šel je od kraja do kraja; vsak kraj pa je zaznamovan z dobrotami: lačne je nasitoval, bolnike je ozdravljaj, mrtve vzbujal, nevedne poučeval, grehe odpuščal, in slednjič se je še daroval na križu za nas. Kedar bo tak človek umerl, imel bode gotovo veličasten sprevod k zadnjemu počitku? Na tisoče jih bode prišlo in bodo jokali in pri tvojem grobu, žalovali po tebi o Jezus. O kaj pravim! Kakor si v svojem življenji imel le malo prijateljev, ki so ti bili v zvestej ljubezni vdani, tako se jih je zdaj še manj sešlo, katerih zvestoba ostala je stanovitna. Kralj Judov si, a zdaj ne vidim pri tebi nobenega Heroda, nobenega Pilata, nobenega uradnika. Ód večnosti sem si veliki duhoven, a pri tebi ni nobenega duhovna; tudi prerok si, že po Mojzesu napovedan, a pri tvojem pogrebu ni ne pismarja, ne farizeja. Nepoznan in zapuščen si prišel na svet, nepoznan in zapuščen greš tudi s sveta. Vendar, kake pogrebece imaš, o Zveličar? Marija, tvoja žalostna mati je, Jožef iz Arimateje in Nikodem, potem sv. Janez in Magdalena, in morebiti še kdo izmed aposteljniov in nekaj pobožnih žen iz Jeruzalema. Pač reven sprevod za tako imenitnega Gospoda!

b) Na tem, dragi poslušalci! zopet lahko vidimo, kako je svet sovražen vsemu, kar je dobrega in božjega. Ko bi bil Zveličar odobril huda dela Judov, ko bi se jim bil prilizoval, napravili bi mu bili krasen in veličasten sprevod. A ker je vedno učil le resnico, ker je zahteval zatajevanje ter čisto življenje, sovražili in preganjali so ga; na križu je moral umreti, kot kak hudodelnik. In ko bi šlo po mislih njegovih sovražnikov, pokopali bi ga bili v prvo bližnjo jamo. — Dragi poslušalci, nikar ne hrepenite dopasti hudobnemu svetu, pač pa dopasti Jezusu in malemu številu njegovih svetih, katerih mišljenje in hrepenenje obrnjeno je proti nebu. Prijateljstvo ene same bogoljubne duše je več vredno, nego prijaznost vsega hudobnega sveta. Kedar vas enkrat k pogrebu ponesó, bode vam v večjo tolažbo, ako vas bode spremljevalo deset pravičnih in bodo ti za vas molili, kakor če bi šlo tisuč posvetnih ljudi, ki pa gredo samo, da se skazujejo, za vaš blagor pa ne zmolijo enega očenaša.

B. Jezusa so pokopali v ptuj grob. Bogati Judje imeli so lastna pokopališča, ki so bila prostorna in lepa, ter podobna bolj hišam nego grobom. Takošno pokopališče imel je tudi Jožef iz Arimateje; bil je namreč bogat mož ter ud velicega zborá. Dal si ga je vseká v veliko skalo na svojem vertu. Ker so Jezusa hudodelnikom prištevali, imeli bi ga pokopati na Kalvariji, ali pa v dolini Euon, silno nesnažnem kraju, kamur so metali vso nesnago iz mesta. Toda Jožef je odverníl to nečast od Jezusa, prenesel ga je v lastno pokopališče, in se je srečnega štel, pokopati ga na svojem. Na ptujem kraju torej počiva Jezus. Spolnilo se je, da nima toliko lastnine, kamur bi položil svojo glavo. V največjej revščini se je rodil, a tudi njegova zibelj — jaslice — ni bila njegova last. V največjej revščini tudi ločil se je s sveta. Da se ga Jožef ni usmilil, pokopali bi ga bili med razbojníke.

a) Jezus Kristus nam daje še v smerti lep nauk, da svojega serca nikar na svetno bogastvo ne vežimo, še manj pa zavoljo sveta žalimo Boga. Kaj so zakladi, kaj je bogastvo sveta? Ali ni nečimerno ter minljivo, ko cvetlica na polji? Glej, solnce vzhaja, pripeka — in cvetlica se posuši, cvetje odpade in proč je vsa lepota. Tako se posuši tudi, kakor sv. Jakob pravi, bogatin na svojej poti. Naše življenje je kakor dim, ki je le malo časa videti in kmalu zgine. Naj je človek še tako srečen v svojem prizadevanji, in si nabere še toliko bogastva, v kratkem času zgine vse iz njegovih rok, in ničesar mu ne ostane, kot merzel grob. — Kako nespametni so vendar kristjani, ki hrepené samo po časnem bogastvu, pri tem pa popolnoma prezrejo večnost! Enaki so otroku, ki da zlat za jabelko. Ko bode prišla zadnja ura, bodo spoznali svojo zmoto ter dejali: „Zmotili smo se torej, zašli smo od poti resnice! Trudili smo se na poti hudobije in pogubljenja. Kaj nam pomaga napuh? Kaj skazovanje z našim bogastvom? Vse je minulo, kakor senca, kakor voda, ki odteče!“

b) Premišlujte večkrat, dragi poslušalci minljivost vsega posvetnega, in se nikdar v bogastvu tako ne zatopite, da bi pozabili večnosti. Delajte marljivo, skerbite za svoje življenje, ker delo je vsacega človeka dolžnost. „Kdor ne dela, naj tudi ne je,“ pravi sv. Pavelj. Spolnujte natanjko vse svoje dolžnosti, in iščite zvekšati si svoje blagostanje; saj tega nobena cerkvena zapoved ne prepoveduje. Pri svojih opravilih pa nikar ne prezirajte glavne stvari: skerbi za svojo neumerjočo dušo. Posvetno bogastvo bodi vam samo sredstvo, s katerim si nabirajte večnih zakladov, katerih molj ne razjeda in rja ne konča.

II. del.

Jožef iz Arimateje in Nikodem sta se srečna štela, ker sta smela pokopati Jezusovo telo. A pomislite! Bolj srečni, kakor ta dva moža, smo lahko mi kristjani. Dovoljeno nam je pokopati ljubelega Zveličarja ne samo enkrat, ampak kolikorkrat hočemo; pokopati ga smemo ne v zemljo, ampak v svoje serce. Kolikokrat pristopimo k sv. obhajilu, pride Jezus k nam; naše serce je njegov grob. Saj je sam rekel: „Kruh, ki ga vam bom dal, je moje meso.“ Da je pa naše serce vredno prebivališče Zveličarjevo, imeti mora enake lastnosti, kakor grob Jožefov. Njegov grob je bil, kakor evangelije pravi: nov, v skalo vsekano, in s kamnom zapert.

a) Grob, kjer je počivalo Jezusovo telo — bil je nov; pred kratkim še le dogotovljen in merliča še ni bilo v njem. Novo mora biti tudi naše serce, da Gospod v njem najde prijetno stanovanje. Po nauku sv. Pavlja naj slečemo starega človeka in oblečemo novega, ki je vstvarjen po Bogu v pravici in resničnej svetosti. Kako gerdo je serce, ki je omadežano z grehom! Sedež, ki si ga je Gospod v njem postavil, je preverjen ter polomnjen, luč milosti ter kreposti je vgasnila, prišel pa je v serce hudobni duh in ž njim greh in hudobija. Serce je bilo prej, kakor razsvitljen in krasno ozaljšan tempelj, zdaj pa je kakor temna ječa, polna gnjilobe in nesnage.

Kako zelo se pregreši torej tisti kristjan, ki sili svojega Zveličarja priti v nečisto, pregrešno serce! „Kdor nevredno je in pije, si sodbo je in pije, ker ne razloči telesa Gospodovega,“ pravi sv. Pavelj. Naredite si torej novo serce, očistite si ga v skesanej spovedi vseh grešnih madežev, ter ga ozaljšajte s kerščanskimi čednostmi, posebno z vero, ljubeznijo, ponižnostjo in s sv. hrepenenjem po združenji z Jezusom.

b) Skerbite pa tudi zato, da več ne zgubite svojega nebeškega gosta. Vaše serce bodi enako Jožefovemu grobu. Ta grob je bil v skalo vsekano, zoperstal je torej vsem napadom: sv. Telo je bilo varno v njem. Trdno ko skala bodi tudi vaše serce. Nobena moč sveta in hudobnega duha naj ne vzame Jezusa iz vašega serca. Res, grozna nevhvaležnost bi bila, ko bi nebeškega gosta, ki je s toliko

ljubeznijo k vam prišel, odpodili, in hudobnemu duhu zopet odperli svoje serce. To pa se takrat zgodi, ako po sv. obhajilu Jezusu nezvesti postanete, in se vrnete k prejšnjemu slabemu življenju. Veliko kristjanov stori ta greh. Komaj preteče nekaj dni po spovedi, že so zopet mlačni, posvetni, kakor prej, in nimajo najmanjšega znamenja poboljšanja. Spominjajte se vendar ljubi poslušalci pri velikonočnem obhajilu skalnatega Jezusovega groba, kamur je bilo položeno sv. Telo; bodite zvesti Jezusu, kakor ste obljubili, in nobena stvar vam naj ga ne izterga.

c) Da pa ta svoj sklep tem ložej spolnite, morate posnemati zopet pobožnega Jožefa, ki je k durim skalnatega groba privalil velik kamen. Enako morate zavarovati tudi vi duri svojega serca, da sovražnik ne pridere in Jezusa ne vzame. Kaj pomenja ta kamen? Kamen pomenja, da se skerbno ogiblujemo vsega, kar bi nas zapeljati vtegnilo v stare grehe, in da se marljivo poslužujemo vseh pripomočkov, ki so potrebni k stanovitnosti v dobrem. Kaj pomaga, ako še tako terdno sklenete ne več grešiti, če se pa ne ogiblujete priložnosti, ki vam je bila prej v spodtikljej! „Priložnost ljubiti in zopet grešiti, je eno in tisto“, pravi sv. Avguštin. Vsakdanja skušnja to poterjuje. Od kod pride, da se pijanec, ki je terdno sklenil poboljšati se, čez nekoliko dni zopet napije? Od tod, ker se ne ogiblje gostilne, kjer se je že tolikrat napil. Od kod pride, da se grešnik, ki je spovedniku sveto zaterjeval, nikdar več se ne pregrešiti zoper sv. čistost, zopet omadežuje s starim grehom? Od tod, ker še zmiraj s tistimi osebami občuje, s katerimi je prej žalil Boga. Od kod pride, da mlačni, lehkomišljeni kristjan, ki je perve dni svojega spreobrnjenja razodel toliko gorečnost, je zopet ravno tako mlačen in lehkomišljen? Od tod, ker obiskuje ravno tiste hiše in družčine, v katerih veje posvetni duh, v katerih se malo ali nič ne zmenijo za večnost in zveličanje. Tako predragi se bo godilo vsakemu, in tudi še tako gorečemu spokorniku, ako se ne bo ogibal bližnje priložnosti v greh.

Ogibajte se torej nevarnih priložnosti, zlasti tistih, ki so vas že pripravile do padca. Ako vam je tudi težavno zapustiti staro družčino, ne zbojte se truda; spomnite se Jezusovega izreka: „Ako te pohujšuje tvoje desno oko, izderi ga in verzi ga od sebe, bolši ti je, da enega izmed svojih udov zgubiš, kakor, da gre celo tvoje telo v pekel.“ (Mat. 5, 30.)

Da se v stare grehe ne povernemo, ne zadostuje samo ogibati se slabih priložnosti, nego posluževati se moramo tudi onih pripomočkov, ki k poboljšanju napeljujejo. Ko se bolniku bolezen izgubljači začinja, ne sme še prenehati z zdravili, marveč mora še jemati zdravila, ako si pridobiti hoče terdnega zdravja. Enako je s spokorniki, ki so zelo slabi, ter k hudemu nagnjeni. Že prirojeno slabost pomnožuje še slaba razvada in strast. Tu je treba zdravila, da se duša zdrava ohrani. Takošno zdravilo je molitev; ker ona je,

ki nam daje nebeške moči, ž njo premagamo vse sovražnike. Molite torej brez prenehanja, kakor sv. apostelj pravi. Molite, zlasti ob uri skušnjave, in kličite kakor David: „Gospod! pazi na mojo pomoč; Gospod, hiti mi pomagat!“ Prejmite večkrat sv. rešnje Telo; večkratno prejemanje silno pomaga, da se ohranite v milosti božjej. Ponovite pogosto dobre sklepe, ki ste jih pri spovedi storili, da s tem gorečnost vzbujate ter ohranite. Spominjajte se tudi pogosto štirih poslednjih reči: smerti, sodbe, pekla in nebes. Tako resno premišljevanje kmalu razpodi lehkomišljenost. V tem premišljevanji se bote zbal greha. Zato tudi sv. Duh opominja: „Pri vseh delih spominjaj se svojih poslednjih reči, in vekomaj ne boš grešil.“ (Eecl. 7, 40.)

Tako sem vam naznanil, kako pokopljite ljubega Zveličarja v svoje serce. Pripravite mu novo čisto serce, brez grešnega madeža. Obljubite mu večno ljubezen in zvestobo. Blagor vam, ako bode te storili, ker vaše plačilo je obilno v nebesih.

To bodi sad teh postnih premišljevanj, da zvesti ostanemo Jezusu. Amen.

Pridiga za IV. pobinkoštno nedeljo.

(Od sv. Janeza Kerst. in sv. Alojzija.)

„Učenik! vso noč smo lovili in nismo nič vjeli; na tvoje besede pa bom vergel mrežo.“
(Luk. 5, 5.)

Vvod.

„Učenik! vso noč smo lovili in nismo nič vjeli; (na tvoje besede pa bom vergel mreže)“ tako je tožil Peter svojemu učeniku, ker so se celo noč zastonj trudili. Tudi dandanešnji slišimo ljudi večkrat tako tožiti. Tukaj eden pravi: Celi dan sem se trudil — pa nič nisem zaslužil, tam zopet drugi toži: „Kar sem celi teden zaslužil ali celo leto ali več let, vse je šlo po vodi — nič nimam od vsega“. Še bolj žalostno je, če mora marsikteri kristjan, ki je celo življenje le za časnimi rečmi hodil, konec svojega življenja spoznati: Celó življenje sem se trudil (lovil), pa nisem nič za večnost vjel.

Tako moramo pa še posebno mi duhovni večkrat tožiti. Kakor le Jezus Petru rekel: Od sedaj boš ljudi lovil — tako smo tudi mi poslani, da bi ljudi lovili. Lovimo jih posebno takrat, kedar pridigujemo in spovedujemo. Pa če pogledamo življenje današnjih kristjanov, moramo večkrat tudi potožiti in reči: Učenik, celi advent,

celi post smo lovili, pa smo malo ali nič vjeli. Kako žalostno bi še le bilo za nas, ko bi konec svojega življenja morali reči: Učenik...

Pa če tudi le malo ali nič ne vlovimo, moramo vendar loviti, ker imamo to povelje. Velikokrat, ljubi moji, sem že od tukaj vergel mrežo — ali morebiti sem le malo vjel — pa na Jezusovo besedo hočem zopet danes mrežo vreči, morebiti vsaj danes enega ali drugega vjamem. In če le eno dušo vjamem, veliko plačilo me čaka.

Da bote pa toliko raji šli v mrežo, hočem vam danes v zgled postaviti dva znana in imenitna svetnika, katerih godove smo pretečeni teden obhajali; mislim sv. Janeza Kerstnika in sv. Alojzija. Ta dva svetnika sta si v marsikteri reči podobna. Oba namreč nam dajeta zgled

I. čiste nedolžnosti in

II. velike spokornosti.

Nauk iz tega bo pa za nas: Kdor teh svetnikov ni posnemal v čistosti, naj ju posnema vsaj v spokornosti.

Učenik, dostikrat sem že lovil, pa do zdaj morebiti le malo vjel; pa na tvojo besedo bom zopet danes vergel mrežo — ti pa daj gnado, da tudi jes vlovim danes velik ribji vlak! Pomagaj o Jezus!

I. del.

Dve poti peljete iz časnega življenja v večnost: pot nedolžnosti in pot pokore. Po prvi poti pridejo v nebesa mali otroci, ki kmalo po kerstu ali sicer popred umerjó, preden k pameti pridejo. Zato je pri njih pogrebu bela štola. Po tej poti pa pridejo tudi tisti, ki so celo življenje tisto nedolžnost ohranili, ki so jo pri kerstu prejeli, ki celo življenje Boga nikoli niso z velikim grehom razžalili. Cerkev sicer vsacemu pri sv. kerstu naroči in duhoven kerščencu, ko mu belo oblačilo podajo, pravijo: Glej itd. . . Ali le malo jih je takih. Vendar nam cerkev tudi take pred oči stavi. Taki so bili posebno sv. Janez Kerstnik, sv. Alojzij in cela truma nedolžnih in čistih devic.

Sv. Janez je bil že pred svojim rojstvom napolnjen s sv. Duhom in izvirnega greha očiščen v maternem telesu, takrat ko je Marija Jezusa noseča prišla obiskat njegovo mater Elizabeto. Tako je sv. Janez že čist prišel na svet in zato tudi cerkev njegov rojstni dan obhaja, kar pri nobenem drugem svetniku ne. Zakaj ne? In sv. Janez je to čistost tudi celo življenje ohranil. Jezus sam od njega pravi, da ga ni večega med rojenimi od žene, kakor on.

Kakor lepa lilija se pa sveti tudi sv. Alojzij. Njegova čistost in nedolžnost je bila taka, da ga cerkev angelja v mesu, angelja v človeški podobi imenuje. V njegovem življenju beremo, da nikoli ni velicega greha storil, in še to, kar je v otroški starosti nespodobnega govoril, ni skoraj greh imenovati, ker ni vedel, kar je govoril, ker ni vedel, da bi bilo greh, in je tudi poznej te besede grenko

obžaloval. Oče so ga namreč s seboj k vojakom vzeli, kjer se je par kletvic navadil.

Zavoljo tega ga tudi cerkev vsem mladim ljudem, posebno pa šolski mladini v zgled in posnemanje stavi. O, da bi pač mladina bolj gledala na take zglede in jih posnemala, ne bi bilo toliko razuzdanih mladenčev, toliko zapeljanih deklet.

II. del.

Ali le prerado pozabi mladina pri kerstu storjeno obljubo, le preveliko jih kmalu zajde iz prave poti in tako daleč je prišlo, da ga kmalu ne bo najti pametnega mladenča, poštenega dekleta. O koliko jih potem obžaluje svojo neumnost, koliko jih poznej britko joka zavoljo zgubljene nedolžnosti, ali kaj, nedolžnost zgubljena, ne pride nobena.

In vendar bi tudi ti nesrečni in obžalovanja vredni radi v nebesa prišli. Ali jim je pa še mogoče! O ja, še, še je mogoče, če bi zares hotli. Še je druga pot, ki pelje v večnost, če je kdo pot nedolžnosti zgrešil. In ta pot je pot pokore. Res, da je bolj težavna, ternjeva in grenka — ali ni drugač. Hočeš, ljubi moj, hoditi po lepi cvetlični poti, varuj se greha, varuj se priložnosti, srečen boš in vesel že tukaj; če si pa grešil, smertno grešil, pa ni drugzega pomočka, kot prava resnična pokora. Ako se te bojiš, pa greha ne delaj. Si ga pa storil, ni druge poti. In vendar se je braniš, po tej nočeš hoditi. Če se ti zoperna zdi, poglej zopet na sv. Janeza Kerstnika in sv. Alojzija. Kakor sta nam zgled nedolžnosti, tako nam tudi dajata zgled velike spokornosti. Nista grešila, nedolžna sta bila pa sta vendar pokoro delala.

Sv. Janez je kobilice jedel in drugi med, s kamelino kožo bil je oblečen, v puščavi živel, postil se, ne vina ne žganih pijač pil. Jezus sam pravi, da je tako malo jedel, kot bi ne jedel in ne pil.

Sv. Alojzij je le male grehe iz nevednosti storil. Pokoril se je zato celo življenje. Jokal se in solze točil, v postelj je deval čepine, da so ga bodle, večkrat na tleh ležal, malo spal, malo jedel, komaj za eno unco na dan, trikrat na teden se postil, zraven tega se do kervi bičal!

Ti tedaj, ki so bili nedolžni, so se tako ostro pokorili, mi pa, ki smo polni greha, se pa pokore branimo. Nikdar naj se nobeden ne izgovarja, saj so bili nekteri tudi veliki grešniki, pa so poznej svetniki postali. Na to ljubi moj ti to rečem, kar je rekel sv. Ambrož cesarju Teodoziju. Ta cesar se je razserdil nad mestom Solunom, ker so njegovega poslanca umorili. Dal je zavoljo tega vse prebivavce pomoriti in njih mesto požgati. Ko je hotel poznej v Milanu, kjer je bil sv. Ambrož škof, v cerkev iti, ga ta mož ni pustil. Cesar se je pa izgovarjal rekoč: Če sem grešil, mi bo Bog že odpustil; saj je tudi kralj David veliko grešil, pa mu je Bog

odpuštil.“ Ja, pravi sv. Ambrož: Če si Davida posnemal v grehu posnemaj ga še v pokori.“

S k l o p.

Storimo tudi mi tako; če smo grešili, delajmo tudi pokoro. Amen.

Pridiga za V. pobinkoštno nedeljo.

(Obiskovanje Marijno; gov. J. A.)

„Marija se je vzdignila in je šla jaderno v gore v mesto na judovem.“ (Luk. 1, 39.)

V v o d.

Danešnja nedelja je letos spomin Marijnega obiskovanja, na katerega se vselej spominjamo, kedar molimo, katerega si devica v obiskanju Elizabete nosila! Ker tedaj ta praznik letos na nedeljo pride, imam lepo priložnost, vam kaj od Marijnega obiskovanja povedati. Zato vam bom danes govoril:

1. Kakošno je bilo Marijno obiskovanje?
 2. Kakošne naj bodo tudi naše obiskovanja.“
- Začnem v imenu Jezusa in Marije.

R a z l a g a.

Obiskovanje je samo na sebi nedolžna reč. Človeku ni dobro, da bi bil sam. Sme tudi včasih na kakošno obiskovanje ali v vas iti — včasih ga k temu še clo dolžnost veže in greh bi imel, ko bi ne šel. Res je; manj ko človek gre med svet, boljši je skoraj za-nj in v tej reči so res srečni samostanski prebivalci, ki nikoli iz ozidja ne pridejo.

Sicer pa je vendar za nas, ki med svetom živimo, včasih potrebno, ja clo dolžnost je, da gremo katerega obiskat; in tisti gotovo ni dober kristjan, ki pravi: Jes nikoli nikamur ne grem! Ravno to je tudi velikokrat napčno, ker ne greš, ker bi moral iti; namreč kakega bolnika obiskat, svojega soseda tolažit, ki ga je nesreča zadela, včasih k svoji zlahti, botrini pogledat. Marija sama je šla teto Elizabeto obiskat, Jezus je obiskal Caheja, Matevža, Simona, svoje prijatelje v Betaniji itd. Obiskovanje tedaj samo na sebi ni greh, še greh bi imeli, ko bi včasih kako potrebno obiskovanje opustili. — Pri vsem tem pa rečem, da bi za marsikterega bolje bilo, ko bi ne hodil na obiskovanje in malo je dandanešnje pravih obiskovanj, ki bi bili brez greha.

Toraj kakošno naj bo naše obiskovanje, da bo Bogu dopadljivo, nam in bližnjemu k pridu in k zveličanju? Ljubi moji, tega se učimo od Marije, saj je ona tudi šla v goste!

1. Moramo pri vsakem obiskovanju imeti dober namen. Na tem je največ ležeče! Iz kterega namena je pač šla Marija? Da je svoji teti pomagala in stregla, da je božjo mogočnost ž njo vred hvalila! — Dober namen je, če greš na obiskovanje, da se sam nekoliko oddahneš in razvedriš — da svojega prijatelja ali soseda razvedriš — da svojega prijatelja ali soseda razveseliš! — Še boljši namen, če greš k bolniku, da ga tolažiš, k revežu, da mu pomagaš, k zapuščenemu in žalostnemu, da mu svetuješ. Iz takega namena obiskovanja so prave, in takih je vse premalo.

2. Hočemo, da bo obiskovanje pravo Bogu dopadljivo, moramo tudi pred pomisliti, če ta človek, ta hiša, ta družba, našemu poštenju, našemu dobremu imenu, našemu zveličanju ni nevarna. Ko bi imeli pri kakošnem obiskovanju Boga žaliti, ko bi imeli kakošen greh storiti, potem se ve da, da ne smemo po nobeni ceni v goste iti, ko bi nas še tako mikalo in ko bi nas še tako vabili. Marija je v hišo Elizabetino blagoslov prinesla. Marsikteri pa pri obiskovanju nesrečo v hišo prinese. Kolikokrat se je že slišalo, ko bi le tega človeka nikoli k hiši ne bilo!

3. Moramo pri obiskovanju gledati, da ne bomo bližnjega kaj žalili. Obiskovanja, kjer se čez bližnjega slabo govori, opravlja in obrekuje, niso prave, v take nikar ne hodi. Marija in Elizabeta ste se pogovarjale od božjih reči. V taki družbi so angelji božji. Ko bi se imel tedaj v kakej hiši obrekovanja vdeležiti, raji blizo ne hodi. Ko bi imel v tisti hiši, tisti kerčmi z nesramnimi pogovori, z nezmernostjo Boga žaliti, nikar ne hodi.

4. Tudi na to imamo gledati, koga da gremo obiskat. Kdor v slabo družbo hodi, med hudobne prijatelje, sam ni dosti prida. Po prijatljih se človek spozna. Nek moder mož je rekel: Povej mi s kom se pečaš in ti bom povedal, kdo si? Marsikteri je že sam nad seboj skusil resnico pregovora, da po slabi tovaršiji rada glava boli. Naravnost pregrešne in vselej nevarne so pa obiskovanja obojega spola, ki so na skrivem. Obiskanja se morajo namreč ločiti po spolu, pa še tam je previdnosti treba. Neka dekle je hodila k sosedovim v vas; oče pa so jo vedno svarili. Dekle pa se izgovarja rekoč: Saj smo same dekleta, saj se nič slabega ne godi. Oče pa so vedeli, da niso poštene dekleta tam in rečejo: Prinesi mi iz ognjišča en merzel ogelj. Hči ga varno prinese, pa si vendar perste omaže. Oče na to pravijo: Vidiš, ljuba hči, ti se nisi od oglja spekla, umazala si se pa vendar le; z ogljem se ni pečati. Ogljar in dimnikar sta vedno črna. Toliko manj pa se smejo pripustiti obiskovanja obojega spola na skrivnem! Take so vedno nevarne, vselej pregrešne.

Iz takih še nikoli ni kaj dobrega prišlo in ne bo, ampak vselej

le greh, če drugod ne vsaj v mislih, največkrat pa sramota, žalost, jok, smert in tudi pogubljenje. Pa se ljudje nočejo spoznati. Če že vi mladi ljudje nočete tega verjeti, verjemite vsaj vi starši in naprejpostavljeni. Iz takih shodov ne more kaj dobrega priti; torej jih nikar ne pripustite pod svojo streho. Pošteno znanje se sme pričo vas imeti, skriva se le to, kar ni pošteno. Ljudje so se ženili pred nami in se bodo za nami; kar pa svet stoji, iz slabega znanja, grešnega obiskovanja še nikoli dobrega sadu ni bilo. Zapomnite si to, ljubi starši, če hočete sebi in otrokom dobro.

Sklep.

Veliko bi vam od obiskovanj še lahko povedal, pa naj bo tega zadosti. Učimo se po Marijnem zgledu druge obiskovati in bo prav. Obiskujmo bližnjega zato in takrat, kedar nas dolžnost kliče, kedar je k njegovemu pridu; varujmo se pri obiskanju vsacega greha, posebno obrekovanja, klafanja, nezmernosti. In če vemo, da je ta hiša, ta oseba, ta družba za nas nevarna, nikar ne hodimo. Tudi naj ne bodo naše obiskovanja prepogosto. Le kdor malokrat pride, ga radi vidijo, kdor prevečkrat hodi, se ga naveličajo.

Le za en kraj vem, kjer se nas nikdar ne naveličajo, in tega vam brez pomiselka in brez skerbi priporočati smem. Ta kraj je v cerkvi. Če v cerkvi Jezusa, Marijo obiskujemo, to obiskovanje ni nič nevarno, ampak vselej koristno, če ga le prav opravimo. — Na nobenega prijatlja se ne moremo tako zanašati, kot na ta dva. In glejte, če bomo ta dva v življenji radi obiskovali, nas bota tudi ta dva obiskala v najhujšji sili, ko bo treba iti iz sveta! Ja ja, Marija, moja mati, ti si Elizabeto obiskala, jes pa hočem tebe in tvojega Sina obiskovati. Zato pa nič družega ne terjam kot to gnado, da me prideš s svojim Sinom obiskat in tolažiti na mojo zadnjo uro. Amen.

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Č. g. konzist. kanc. Einšpieler Lambert je imenovan za izpraševalca (iz pastirstva in kateketike) pri farnih izpitih. — Za župnika sta imenovana: č. g. Seunik Leop., fajm. v Reichenfelsu, za faro Dev. Marije na jezeru, in č. g. Jörer Jož. fajmošter v Arijah, za faro Zweinitz. Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Kubica Jože od Lipe v Zgornjo Belo, Moser Ferdinand iz Sveč (Bajčah) v Lipo, Klemenčič Anton iz Šmarja v Žabnice in Deržanič Janez iz Št. Janža na mostiču v Šmarje. — Umerla sta čč. gg. Thellian Jože, provizor v Šmartnu pri Silberbergu, in Iheenthaler Jože, zlatomešnik in fajmošter v Vogerčah. R. I. P.!